

Bijlage: praktijkvoorbeelden

• Casus 1

Moeder oorspronkelijk uit Iran, dochter van 19 en zoon van 10, allen Nederlandse nationaliteit. Gezin woonde van 1999 t/m 2007 in een van onze gemeenten, daarna Iran, waar zoon geboren is. Vanwege huiselijk geweld zomer 2022 zonder vader uit Iran vertrokken, laatste geld daaraan besteed. In Nederlandse gemeente geen opvang, want zelfredzaam en geen regiobinding. Zwerven door stad en buurgemeenten. Buurteam vindt zelfs slaapplekken in eigen netwerk, maar ziet geen kans om opvangplek voor gezin te realiseren. Voorzieningenrechter treft 11 november 2022 voorlopige voorziening in die zin dat screening op zelfredzaamheid gebreken vertoont en opnieuw moet. Het wordt als bijzonder kwetsend ervaren dat enerzijds Nederlandse demonstranten (en politici) hun haar afknippen uit solidariteit met onderdrukte vrouwen in Iran, anderzijds in Nederland geen opvang is voor dit gezin dat in Iran leed onder huiselijk geweld. De boodschap in Nederland lijkt kort gezegd dat gezin maar terug moet naar Iran en datzelfde huiselijk geweld.

• Casus 2

Moeder (Marokkaans) met Chavez-verblijfstitel, baby Nederlandse nationaliteit. Zelfredzaam, geen regiobinding. Krijgt telkens opnieuw (na procedures) kortdurend opvang. Hof zal 29 november opnieuw uitspraak doen.

Moeder is in de afgelopen maanden meerdere keren 'overgeslagen' voor lootwoningen door wooncoöperaties. Dit omdat zij een 'daklozen-postadres' heeft.

• Casus 3

Moeder en 4 kinderen (13, 11, 9 en 6 jaar oud) met de Nederlandse nationaliteit melden zich bij het Buurteam. Kinderen zijn in Nederland geboren en voor een groot deel van hun leven hier opgegroeid. Later heeft het gezin een paar jaar in Somalië gewoond. Vanwege geweld door vader zijn ze kort geleden zonder vader teruggekomen naar Nederland. Eenmaal in Nederland hebben zij geen vaste verblijfsplaats. De gemeente vangt hen niet op aangezien er geen regiobinding is en de GGD het gezin zelfredzaam acht. Verder zegt de gemeente dat de gemeente waar zij als eerste aankwamen bij hun terugkeer verantwoordelijk is. Deze gemeente verwijst gezin terug naar gemeente waar ze lang ingeschreven stonden voor het vertrek naar Somalië. Na enige tijd zegt deze gemeente toch opvang te willen regelen, maar dan wel de moeder gescheiden van haar kinderen. Moeder schrikt daarvan en vlucht naar een kennis in weer een andere gemeente, waar zij – kort – terecht kan. De kinderen gaan niet naar school, er is geen uitzicht op een vastere verblijfplaats.

• Casus 4

Nederlandse vrouw vestigt zich bij partner in Panama, waar twee kinderen geboren worden, Nederlandse nationaliteit. De relatie verslechterde, huiselijk geweld. Na een aantal jaren houdt moeder het niet langer vol en komt met de kinderen naar Nederland. Daklozenloket geeft wel briefadres en daklozenuitkering, geen opvang. Kinderen logeren bij familie en zijn daar ingeschreven, moeder zwerft. Urgentieverzoek wordt afgewezen omdat moeder verwijtbaar dakloos is, want onvoorbereid teruggekeerd naar Nederland. Bovendien voldoet zij niet aan de eis van regiobinding, ook al is ze geboren en getogen in de gemeente. Moeder is erg bang dat Raad voor de Kinderbescherming betrokken raakt omdat zij niet zelf voor haar kinderen kan zorgen zolang er geen opvang is. Gezin is in afwachting van een uitspraak van de rechter of de Wmo uiteindelijk een oplossing moet bieden.